

Stavkirkenes billedspråk

Jan E. Guettler

Hva forteller stavkirkene? Åpenbarer de en fortelling som gjelder vår tid, og hvor stammer fortellingen fra?

Den norske stavkirkearven

Man antar at det opprinnelig har eksistert rundt 1000 stavkirker her i landet, men det har også vært nevnt tall opp til 2000. I dag er det bare 28 stavkirker tilbake, bygget mellom 1130 og 1350. De fleste av disse finner vi i det indre av Østlandet og det indre av Sogn. Flere andre områder i Nord-Europa har hatt stavkirker, men av disse er få spor tilbake. I noen av de gjenværende kirkene er enkelte trematerialer godt over 1000 år gamle. Det finnes også spor av stavkirker som er en god del eldre enn de eksisterende. Men de har trolig vært bygget med stolper som sto rett ned i bakken og derfor bare hadde en begrenset levetid. De fleste stavkirkene ser ut til å ha vært bygget på steder hvor det fra gammelt av har vært gudehov.

Det finnes i dag et vell av forskning og dokumentasjon omkring norsk stavkirkekultur sett ut fra de fleste arkitektoniske, stilmessige og bygningstekniske aspekter. Men når det gjelder tydingen av stavkirkens billedspråk – deres ide-messige innhold – er det, bortsett fra danskene Flemming og Edda Distlers arbeid,¹ og selvsagt vår egen Dan Lindholm,² svært lite å finne. Det kan virke som om de fleste fagfolk, religions-

og idehistorikere, har vært preget av betydelig berøringsangst i forhold til dette temaet. Man får inntrykk av at de fleste som har nærmet seg emnet, ganske snart har resignert, og isteden valgt å betrakte stavkirkens ornamenter og utskjæringer som fantasifull pynt og dekorasjon, preget av «nordboernes forkjærlighet for fordreiede dyrekropper».

Den ired-keltisk kristne påvirkning

Mye tyder på at den tidlige irsk-keltiske kristne påvirkning har vært sterkt medvirkende til bygging og utforming av stavkirkene. I denne tiden må det ha funnet sted et viktig møte mellom den steinbyggende kristne kultur i England og Irland, og den norrøne trebygger- og treskjærerkulturen i Skandinavia og Nord-Europa.

I artikkelen «Nytt lys over kristningen av Norden», Antroposofi i Norge, nr. 2, 2015, viser Liv Skappel Gran hvor betydningsfull den keltisk-kristne impuls har vært, særlig under den første fase av kristningen av Norge. Ikke minst viser hun hvordan et kjent nedskrevet innvielsesritual for stavkirker³ tydelig kommer i strid med katolske prinsipper, og at kong Sverre, som åpenbart var irsk-keltisk kristen, kom i bitter strid med den katolske erkebiskop Nicolas og paven i Roma.

Det finnes en rekke holdepunkter for at den irsk-keltiske kristendommen kom til Norge med

1 Flemming Distler, Stavkirkernes billedsprog, fordybelse og tolkning. Illustrert av Edda Distler. Forlaget Stillis, Århus 1997.

2 Dan Lindholm, Stabkirchen in Norwegen, Drachenmythos und Christentum in der altnorwegischen Baukunst, Verlag Freies Geistlebens GmbH 1979.

3 Den såkalte «Stavkirkeprekenen», Tekst fra rundt 1100, en av homiliene (preknene) gjengitt i Gammelnorsk homiliebok fra 1200-tallet. Har antakelig vært benyttet ved kirkeinnvielser eller på årsdagen for kirkeinnvielsen.

Urneskirkens indre rom har i alt 16 søyler med terningformede kapiteler øverst.

Norwegen⁴ hvordan han i stavkirkene ser et uttrykk for den nordiske folkesjel med sin blanding av åsatro og kristendom samt folkeeventyrenes rike billedverden og folkenes nære forhold til naturkreftene.

Fleming og Edda Distler har med sitt imponerende arbeid *Stavkirkernes billedspråk* bygget videre på dette, men utvidet bildet vesentlig. Gjennom minutiøse studier av stavkirkenes former- og billedspråk, har de sammenliknet former med stensulpturer i Irland og England, skrifter, vignetter og tegninger fra *The Book of Kells* (800-900 e.Kr.)⁵ dødsvognen fra Osbergskipet (850 e.Kr.), og studier av kirker og religiøse minnesmerker over hele Europa. Dermed har Distler med overbevisende kraft kunnet vise til hvordan det keltisk-kristne billeduttrykk i stavkirkekunsten har smeltet sammen med det norrøne. Gjennom dette samspillet åpenbarer det seg en original og dagsaktuell helhet. For når det norrøne og nasjonale, som Lind-

holm eller prester som seilte eller drev for vind og vær, eller ble brakt til Norge av kristne konger og stormenn som hadde nær forbindelse med Irland og de engelske øyer. Vi kjenner også til beretningen om den keltisk kristne kongedatter Sunniva som drev i land på øya Selja, hvor det senere ble grunnlagt et kloster som ble et viktig mål for pilgrimner. En rekke funn og beretninger vitner om bygging av klostre og kirker langs kysten, lenge før den offisielle kristningen av Norge. Olav Trygvason går i land på Moster for å kristne landet i 995, og kristenretten gjøres gjeldende over hele landet i 1024.

En tidløs fortelling om mennesket

Dan Lindholm beskriver i sin bok *Stavkirken in*

holdm peker på, spiller sammen med det iro-keltiske kristne innslag som Distler bringer frem, skjer noe dramatisk, – stavkirkeperspektivet utvider seg fundamentalt. Det åpenbarer seg *lag på lag av nye fortellinger* som sammen danner et omfattende univers – en tidløs fortelling om mennesket som bærer sine vinger langt utover det lokale og nasjonale særpreg.

Så kreves det også noe av den som vil åpne universet som stavkirkene skjuler. Distler slår fast: «stavkirkerne avslører kun sin historie for oss

⁴ Se fotnote 2.

⁵ Liv Skappel Gran «Nytt lys over kristningen av Norden», *Antroposofi i Norge*, nr. 2, 2015,

Mikael med slangestav og kors som formanende veileder (se fig 2, s.32). Foto: Ellen Brinchmann.

hvis vi gir oss god tid til å leve oss inn i de forskjellige billedrekker som vi oppdager i dem». Han vet hva han snakker om. År etter år har Fleming Distler og hans kone Edda klatret og krøpet rundt på mørke loft og i kroker i de norske stavkirkene for å utforske hver minste detalj. Det hele er nøye dokumentert og fortolket i et enestående og banebrytende verk, utgitt i Århus i 1997. Merkelig nok har boken ennå ikke blitt anmeldt i noe kjent norsk tidsskrift, heller ikke av *Antroposofi i Norge*.

Kampen om menneskebildet

For å forstå betydningene av stavkirkenes formspråk må man forstå noe mer av det spesielle ved den irsk-keltiske kristendom, og hvorfor kunnskap om dette er så fraværende i vår historieskrivning. Mye tyder på at vår første historieskriver, Snorre Sturlason, allerede i Kongesagaene (*Heimskringla*) nedtonte den iro-keltisk kristne innflytelse fordi han selv var katolsk kristen, og derfor kom i motsetning til den irsk-kelt-

iske kristendommen.¹ Vi må huske på at det allerede på denne tiden hadde dannet seg et stort og viktig skille innen den kristne verden, som ble stadig mer tilspisset gjennom hele middelalderen. Grunnlaget for dette skillet ble lagt på det åttende økumeniske konsil i Konstantinopel i 869 e.Kr. Før dette hadde man innen den europeiske kulturkrets antatt at mennesket besto av tre vesensdeler: *legeme, sjel og ånd*. På det pavelige konsil kom man, etter omfattende dragkamper og forhandlinger, frem til at det som før var blitt kalt *ånd* hos vanlige dødelige mennesker, bare til nød kunne regnes som en *åndelig del av sjelen*. Og den delen var av så *uren art* at den ikke kunne regnes som noe selvstendig vesensledd. Derfor måtte ånden stå under kirkens, paven, formynder-skap. Det var kun gjennom kirken at det enkelte mennesket kunne få adgang til den åndelige verden, dvs. *Guds verden, paradiset og frelsen*. Mange har senere kalt dette kirkens *avskaffelse av ånden*. Man

kan forstå hvilket maktpotensial som lå i dette dogmet. Dogmet ble også enerådende innen den senere utvikling av vår tids filosofi og vitenskap, som først og fremst anerkjente det *legemlige*, til *nød sjelen*, men tok helt avstand fra den *åndelige dimensjon* i sitt *menneskebilde* og vitenskapen om mennesket.

I den ur-kristne, keltisk-irske kristendom, derimot, var forestillingen om ånden ikke bundet av noe slikt kirkelig dogme. Ånden var noe som tilhørte alle mennesker. Den utgjorde det området i mennesket hvor bevisstheten kunne møte en høyere erkjennelse; og til slutt, gjennom fordypning og pleie, nå frem til Kristus og opplevelse av Den hellige ånd, uavhengig av et prestelig formynderskap. Enhver hadde mulighet til på egen hånd å søke Gud i sitt indre. Kirkens prester så seg ikke som allmektige forvaltere av himmelrikets porter, men som tjenere og fød-

¹ Se note 5.

selshjelpere for alle som søkte Kristus, for alle folkeslag og kulturer, uansett rikdom, makt og anseelse. I tillegg var den iro-keltiske kristendom med sin bakgrunn i årtusengamle *druide*-tradisjoner og sitt dype forhold til naturkreftene på mange måter beslektet med det norrøne. Den hadde ingen dogmer og var åpen for å ta inn over seg alt som hørte med til en dypere innsikt om mennesket og naturen. Dette er viktige perspektiver å ha med når man vil studere stavkirkenes billedspråk.

Det dype skillet i synet på mennesket mellom den katolske verden og andre kristne grupper, tilspisset seg etter hvert til religionsfølgelser og blodig, skånselsløs kamp mot alle som ikke ville stille seg under romerkirkens enerådige førerskap. De ble straks kalt vantro og kjettere. All kunst og bilder i kirkene som kunne minne om de kjetterske tankene, ble forsøkt utryddet. Man kan derfor undre seg over at så mange stavkirker tross alt har fått bestå med sine rike (og kjetterske) billedmotiver, ikke bare under katolisismen, men også under den etterfølgende billedstormende puritanismen.

Stavkirkenes fortellinger

Distler viser i sitt arbeid hvordan ulike grupper stavkirker forteller sin historie om mennesket på hver sin måte: «En kirke forteller sin historie ved hjelp av de utskårne portaler (Heddal), en annen forteller utfra sine terningkapiteler og lisenere (Urnes), andre forteller ut fra takrytteren og vestportalen (Borgund og Hurum), atter andre ut fra de ti eller tolv hoder øverst på søylene (Hegge og Lomen).

I denne artikkelen vil jeg gå inn på kapitelbildene i Urnes stavkirke, for å antyde hva en slik fortelling dreier seg om. Boken til Distler er fullt tilgjengelig, og i denne artikkelen er det bare mulig å gi en liten smakebit.

Urnes stavkirke er kjent for å være den eldste stavkirken i Norge, og ligger på et høyt nes dypt inne i Sognefjorden, omkranset av høye fjell i et

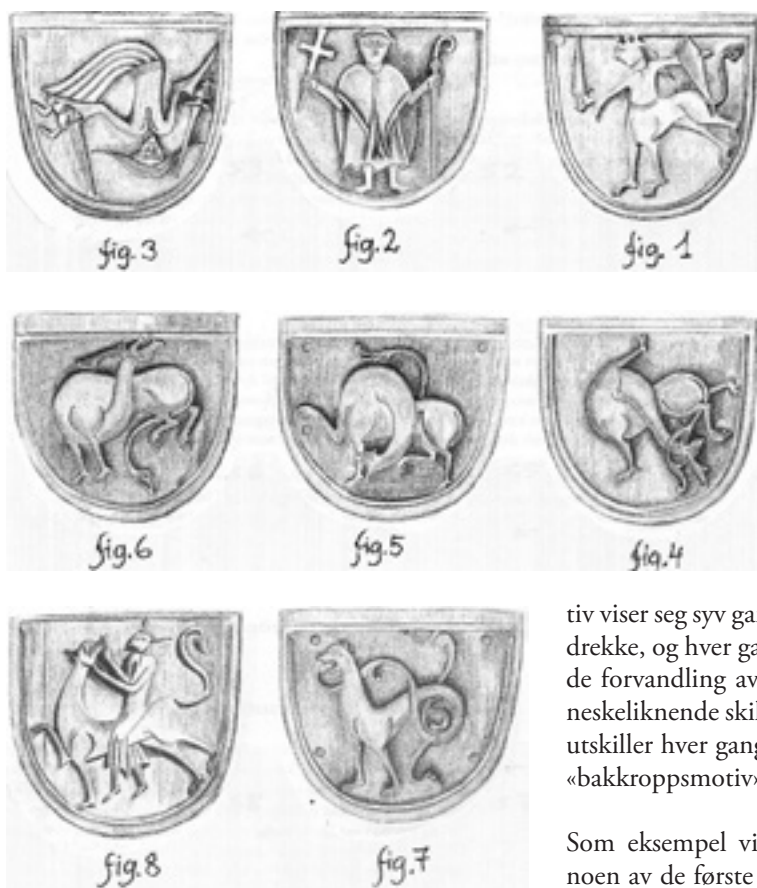
stort og mektig landskapsrom. Den nåværende kirken daterer seg fra omkring 1130. Men det har stått to stavkirker før på samme sted. De vakre utskårne veggpanelene på nordveggen med det berømte «urnesdyret» (UNESCOS verdensarvliste) – kjent som «urnesstilen» – skriver seg fra en 50-100 år eldre kirke. Distler går i sin fremstilling nøye inn på urnesdyrets betydning, noe det ikke er plass til å gå inn på her. Hvis man leser omtaler av Urneskirken på nett, er det stort sett urnesdyret og de vakre panelene på kirkens utside som omtales, bare unntaksvis nevner man noe om *den sensasjonelle billedrikdom i kirkens indre*.

Urneskirkens menneskefrise

Urneskirkens indre rom har i alt 16 søyler med terningformede kapiteler. Disse er dekorert med 49 nøye utskårne bilder som alle er forskjellige. Distler viser oss hvordan hele billedrekken henger sammen. Følger man bildene fra høyre mot venstre og starter gjennomgangen på høyre side av inngangen i vest (se oversikten), vil bildene fortelle en mangfoldig historie om menneskets liv og utvikling i mange sjikt og ulike perspektiver. Ned fra taket og vertikalt inn i den horisontale billedstrøm peker 10 utskårne billedflater (lisenere)² som spydformede impulser fra oven ned i billedrekken.

I tidligere tider kom det bare lys inn i kirkerommet gjennom små glugger oppunder taket. Gjennom den sterke kontrasten mellom det mørke kirkerommet nede, og lyset fra oven, viste bildene seg der oppe godt synlige og nesten svevende under taket. Sammen med bildene kom prestens tale som en mektig og forsterket strøm ovenfra når han talte på det rette sted inn mot sakristiet. Hvilket inntrykk må vel dette ha gjort på datidens mennesker, som hverken kunne lese eller skrive, knapt nok hadde sett et bilde i en bok, og ellers var prisgitt naturkreftene. Å stå i mørket på kirkegulvet og se opp på den lys-

² *Lisenene må ses på som viktige bærere av impulser ovenfra – fra den åndelige verden – men dette vil det ikke bli plass til å komme nærmere inn på i denne artikkelen.*

stavkirke, er de mange dyreskikkelser som *biter hverandre* eller *biter seg selv*. Distler gjør rede for bittets betydning. Billedmessig er det uttrykk for en forvandlingsimpuls fra et vesen til et annet, eller fra et vesen til seg selv – for å vekke til live *det som skal, bør eller må forandres*. På utsiden av Urnes kirke er det dyr og slanger som *biter hverandre*, men i kirkens indre på kapitelbildene og på lisenene er det bare dyr som *biter seg selv*.

Dette *individuelle* bitt-motiv viser seg syv ganger i Urneskirkens indre billedrekket, og hver gang viser det seg en etterfølgende forvandling av de pattedyrsaktige eller menneskelignende skikkelser i de neste motiver. Man utskiller hver gang tre stadier: Først et bitt, så et «bakkropsmotiv», og deretter en forvandling.

Som eksempel vil jeg gå mer detaljert inn på noen av de første bildene i rekken av kapitelbilder (fig 1-8) som er hentet fra Distler-boken.

Kapitelbildenes fortellerkunst

Når man kommer inn i Urneskirken og ser mot syd, er det første bildet man møter på første søylekapitel, en *kentaur* (halvt dyr og halvt menneske) med sverd og skjold som stormer vilt fremad (fig 1). Det neste bildet viser, er en formanende skikkelse med slangestav («Hermestav») i den ene hånden og et kors i den andre (fig 2). Man føler spontant at denne skikkelsen vil si: «Tenk deg om før du stormer videre». Slangestaven skal minne om forbindelsen mellom himmel og jord, og korset om vårt eget ansvar og avhengighet av de betingelser som jordelivet bringer. Vi kan godt ane at det mennesket mottar her, er en mikaelimpuls. På neste bilde (fig 3) ser vi at ynglingen allikevel ikke har klart å ta formaningens sterkt nok opp i seg, og styrter

ende strøm av bilder der oppe må ha hatt en stor betydning og rørt ved de dypeste strenger i følelses- og viljeslivet. Her kunne ikke bare mennesker se hele livsløpet folde seg ut som et stort og mektig bilde, her var også hele *innvielsesveien* billedlig fremstilt. I dette levende billedskue var menneskets muligheter til selv å komme frem til en høyere erkjennelse og innsikt – åndeliggjøringen av mennesket – nøye levendegjort for *enhver som ville se det*, og arbeide med det. Her fikk den enkelte åpen adgang til det som pavekirken ville ha sitt absolutte formynderskap over; her var mennesket ikke umyndiggjort, alt var åpent stilt til skue, og man kunne delta i sin egen menneskeferd med økende bevissthet, følelse og vilje.

Bittets betydning i stavkirkekunsten

Det som har undret mange i dag når de ser en

i avgrunnen: «Hovmod står for fall». Men heldigvis kan vi få nye muligheter til å lære.

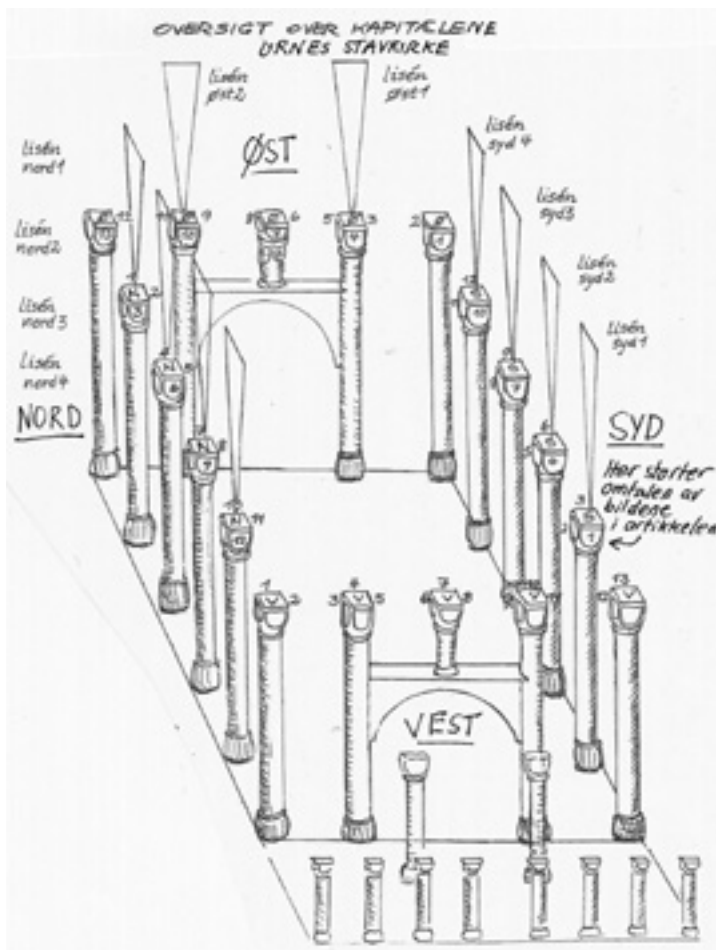
Ny lærdom kan komme etter *besinnelsen*, som vi møter på neste bilde (fig 4): Et pattedyraktig vesen med fire ben biter seg selv i halen. Med hodet gir vesenet en forvandlingsimpuls til bakkroppen. Gjennom denne impulsen kan *viljen komme inn i tenkningen*. Med viljen gjøres tenkningen mer formbar og billedrik. Samtidig foretar dyret noen merkelig vridninger og markerer alle tre retningene i rommet: opp-ned, høyre-venstre, bak-frem, og stiller seg derved mestrende (inkarnerende) inn i rommets dimensjoner. På det neste bildet (fig 5) biter dyret seg i for-benet (følelsesområdet av viljen), samtidig som hodets bakovergående bevegelse nå bringes fremad og halen gjennomtrenger bakkroppen. Denne gangen er det *følelsene* som bringes i kontakt med *tenkningen*. Bildene (imagnasjonene) som har dannet seg i tenkningen gjennom viljen, berikes nå med *følelsesfylde*, blir friskere og mer levende. En ny bevegelse skjer deretter (fig 6), hodet dreies opp og halen ned og former en geberde som likner håndbevegelsene fra Marias bebudelse, og som vi kjenner igjen fra julespillene fra Oberufer. Her forbinder dyret seg med både himmel og jord, og bena får *to ulike nivåer* å stå på. Et slør løsner fra dyrets øyner. I neste bilde (fig 7) viser forvandlingen seg ved at bakkroppen er

Flemming Distler tar i sin bok frem noen sentrale trekk ved stavkirkenes billedspråk, med spesiell vekt på den fortelling som kommer frem i Urnes stavkirke gjennom de 49 nøye utskårne kapitel-bildene i kirkens indre.

blitt planteaktig uskyldig, og fri. Vesenet står nå på to ben. Som Distler bemerker, kan dette bety at en åndelig impuls har innforlivet seg. Samtidig stikker dyret halen i munnen slik at hodet med den våkne bevisstheten forbinder seg med den frigjorte bakparten. Vi får deretter se (fig 8) et menneske som er *blitt herre over sin dyrekropp*. Rytteren sitter støtt i sadelen og hendene holder fast omkring hestens over- og underkjeve. Man kan merke seg den underlige detaljen med narreluen som får oss til å tenke på Parsifal-legenden hvor unge Parsifal rir ut i verden i sin narredrakt.

Legeme, sjel og ånd – en helhet

Vi er fortsatt kommet bare *halvveis i den sydlige søylerekken*, og det er 41 bilder igjen i Urne-

skirkens menneskefrise. Nå må vi ta noen lange steg for å komme videre. Vi slår fast at *den sydlige billedfølge* har som hovedtema menneskets *mestring av den fysiske kropp og det legemlige ved tilværelsen*.

Østveggen bilder viser *sjelens utvikling*. Her er det bl.a. halsen og strupen, et organ for åndedrett og ernæring, som nå skal nå bli grunnlaget for *mennesketalen*. På denne sin vei i det sjelelige får også mennesket en mulighet til å møte *Kristus*.

På *nordveggen* kommer vi til menneskets åndelige utvikling, Den hellige ånd, og et nytt møte med Kristusvesenet. Her trer det legemlige ytre tilbake for at det åndelige skal komme bedre frem. Tanken skal utvikles og forfines slik at livet kan bli i samsvar med den åndelige verdens lover og impulser. Her biter dyret seg selv i tungen, slik at talen kan forvandles til redskap for en høyere moral.

På *vestveggen* mot inngangspartiet, hvor døpefonten en gang stod, hvor både himmel og jord møtes, får vi også møte *fødsel og død, oppstandelse, og menneskets innvielse*. Distler viser hvordan billedstrømmen fra kirkens indre fortsetter på kirkens utside, og hvordan takkonstruksjonene, de utvendige panelene med Urnesdyret, og alt annet som inngår i kirken, utgjør en samlet helhet av flerfoldige lag og fortellinger; vi aner en gave fra fortiden som bare er ved begynnelsen av å skulle åpenbare seg.

Denne artikkelen er skrevet etter en reise til flere stavkirker på Vestlandet med en gruppe interesserte personer ved sankthans-tider 2015, etter et svært inspirerende opplegg og utmerket ledelse av Sissel Jenseth. Se Otto Krogs artikkel i samme tidsskrift. Etter reisen viste mange av deltakerne stor interesse for videre studier av stavkirkeimpulsen. De som ønsker å være med kan kontakte Oslogruppen, Otto Krog, undertegnede eller andre som har vært med på turen.

Tanker fra en stavkirketur

Phillip Nortvedt

Denne betraktningen er en form for dagboknotater etter en stavkirketur på sensommeren 2015. En kan undre seg over om stavkirkene bare er en form for kulturarv, eller om de også har noe spirituelt å fortelle oss i dag. Det er vel en del som har sett bildet av Rudolf Steiner idet han poserer utenfor stavkirken på folkemuseet. Men utover det har han ikke gitt noen oppklarende uttalelser om hva disse fantastiske byggverkene egentlige betydning kan være.

Når en kommer til Urnes en solblank sommerdag, kan en undres på om det er Logos, verdensordet selv som taler. Kirken ligger på en slags krum, halvspent odde som rager ut i Sognefjorden. Mot vest trekker fjellåsene seg tilbake, slik at solnedgangene blir ekstra kraftige. Mot syd og nord speiler havflaten seg. I tillegg har vi to helt spesielle formasjoner: I syd en pyramideformet fjelltopp som antyder at noe himmelsk senker seg ned, og i nord en

Urnes stavkirke ligger på odden Ornes i Lustrafjorden, en arm av Sognefjorden. Foto: Sissel Jenseth.

kraftig konveks tueform som antyder at noe hvelver seg fra det indre av jorden.

Sitter en foran kirken og titter mot øst, kan en oppleve at åsene bak har kraftige bueformer som griper om seg og skaper en veldig dynamikk. De minner svært meget om noen av de utskårne formasjoner vi kan finne i Menneskehetsrepresentanten. Litt underlig siden Rudolf Steiner ikke har vært i Urnes og opplevet dette.

Da jeg satt der og betraktet kirken og omgivelsene, tenkte jeg at her må Guds hånd ha senket seg ned og «lagt» kirken inn i terrenget. Det er vel også betegnende at det på skiltet står Ornes. Dette er stedet, neset, odden, hvor «Ordet» taler.

Står en inne i kirken, er ikke det ikke så lett å få øye på ur-impulsen. Mangt og meget har kommet til gjennom hundreårene, slik som tønnehvelvet, malingen og talerstolen. Den innviede mesteren som i sin tid må ha stått for dette enestående monumentet, kan ha ant noe, for

han plasserte de verdenskjente relieffene i nord, på utsiden av veggen. Der kunne ingen røre eller forandre dem.

At disse stedene rager langt utover det nasjonale, kan en også erfare gjennom alle de menneskene fra fjern og nær som kommer hvert år. I Lærdal like ved Borgund stavkirke, fortalte hoteleieren at han i løpet av en 5 måneders sesong har over 20 000 gjester, hvorav de fleste utlendinger. Og antall kinesere til Norge har i løpet av få år steget fra 60 000 til rundt 160 000! Videre er det merkelig nok slik at på flere steder er stavkirkeguidene også utlendinger. I Borgund opplevde vi en franskmann, Urnes hadde en italiener, Kaupanger en tysker og et annet sted var det en afrikaner som snakket på et stotrende norsk. Denne siste var den mest interessante å lytte til, med sin fabelaktige innlevelse og fortellerevne.

Hva er felles for alle stavkirkene, hva er selve hovedimpulsen? Undertegnede tror at det er forholdet mellom lys og mørke, mellom tid og rom.

Det er bare en og en som kan gå inn i kirken, idet en passerer de fabelaktige relieffene rundt portalen. Relieffene med de fire dyrene som snor seg inn i hverandre. På innsiden blir kontrasten svært sterk mellom det mørke rommet og det kraftige sommerlyset og naturkreftene der ute. I dag må man lukke øynene for å erfare noe, da de fleste stedene har fått vinduer og belysning.

Opprinnelig må det ha vært oppvåkningen til et indre rom; idet du i en meditativ situasjon lukker øynene kommer du først inn i et mørke før det langsomt demrer ett lys. Slik sett kan stavkirkeimpulsen ha vært et trinn mot utviklingen av vår tids bevissthetsjæl. I så måte kan en minnes Ru-

dolf Steiners første ord i *Hvorledes erverver man kunnskap om de høyere verdener*: «Et hvert menneske kan uavhengig av stilling og stand begynne på erkjennelsesveien, den er ikke forbeholdt noen få eksklusive individer.» Og således trenger man heller ingen forhånds-kunnskaper for å nærme seg stavkirkenes innerste gåter.

Her skal vi så avrunde med noen stikkord for hvert anlegg i forhold til elementene og eterartene: Hopperstad er tydelig preget av jordelementet, kirken ligger midt i et dalområde ved Viken. Den er plassert oppe på en liten jordkulle, og mot syd står det en mektig tredelt mørk blodbøk. Videre kan man ane meanderformer som slynger seg i en bekk på østsiden. I Vågå er vannelementet merkbart tilstede. Bygget er plassert helt nede i vannspeilhøyde, og like ved veggen strømmer det en stri bekk. I Lom stavkirke kan vi oppleve luftelementet; her har de plassert kirken på skillet mellom tre dalfører. Riktignok buldrer det en kraftig foss like ved, men også den bringer et friskt luftdrag med seg. Så har vi Urnes, hvor stavkirken er plassert i en «varmeeterform». Det understrekes av det kraftige sollyset som omgir stedet, og som forsterkes ytterligere ved at vi har Sognefjorden på tre sider. Det er ikke tilfeldig at det nettopp rundt denne kirken er et blomstrende fruktlandskap.

Vi kan konkludere med at kirkene har hatt en dobbeltfunksjon: de skulle bringe menneskene til en indre oppvåkning, og de skulle også forsterke og aksentuere naturkreftene der ute. Dette virket helt inn i det helbredende slik som ved stavkirken i Røldal. Ved sankthanstider kom folk fra fjern og nær for å få impulser til å fri seg fra sykdommer. I våre dager tror vi ikke lenger på slikt.

Nordportalen med «Urnesdyret» skriver seg fra en 50-100 år eldre kirke. Foto: SJ.